

PENDERECKI

MUSICA LIBERA

LUTOSŁAWSKI

MEYER

MARCIN DANILEWSKI violin

GRZEGORZ BIEGAS piano

PSTROKOŃSKA-NAWRATIL

PENDERECKI

MUSICA LIBERA

LUTOSŁAWSKI

MEYER

MARCIN DANILEWSKI violin

GRZEGORZ BIEGAS piano

PSTROKOŃSKA-NAWRATIL

MUSICA LIBERA

MARCIN DANILEWSKI skrzypce / violin

GRZEGORZ BIEGAS fortepian / piano

KRZYSZTOF PENDERECKI (1933–2020)

I Sonata na skrzypce i fortepian /

Sonata for Violin and Piano No. 1 (1953)

[8'37]

1 Allegro

3'04

2 Andante

2'53

3 Allegro vivace

2'35

4 **La Follia na skrzypce solo / for solo violin** (2013)

11'28

WITOLD LUTOSŁAWSKI (1913–1994)

5 **Subito na skrzypce i fortepian / for violin and piano** (1992)

5'18

KRZYSZTOF MEYER (ur./b. 1943)

6 **Capriccio interrotto op. 93 na skrzypce i fortepian /**

for violin and piano (2000)

9'07

Sześć preludiów* na skrzypce solo /

Six Preludes for solo violin (1981)

[16'18]

7	Moderato con moto	4'02
8	Precipitato, con sordino	1'43
9	Allegretto	1'27
10	Larghetto, poco rubato	2'20
11	Marcato	1'06
12	Vivace	5'35

GRAŻYNA PSTROKOŃSKA-NAWRATIL (ur./b. 1947)

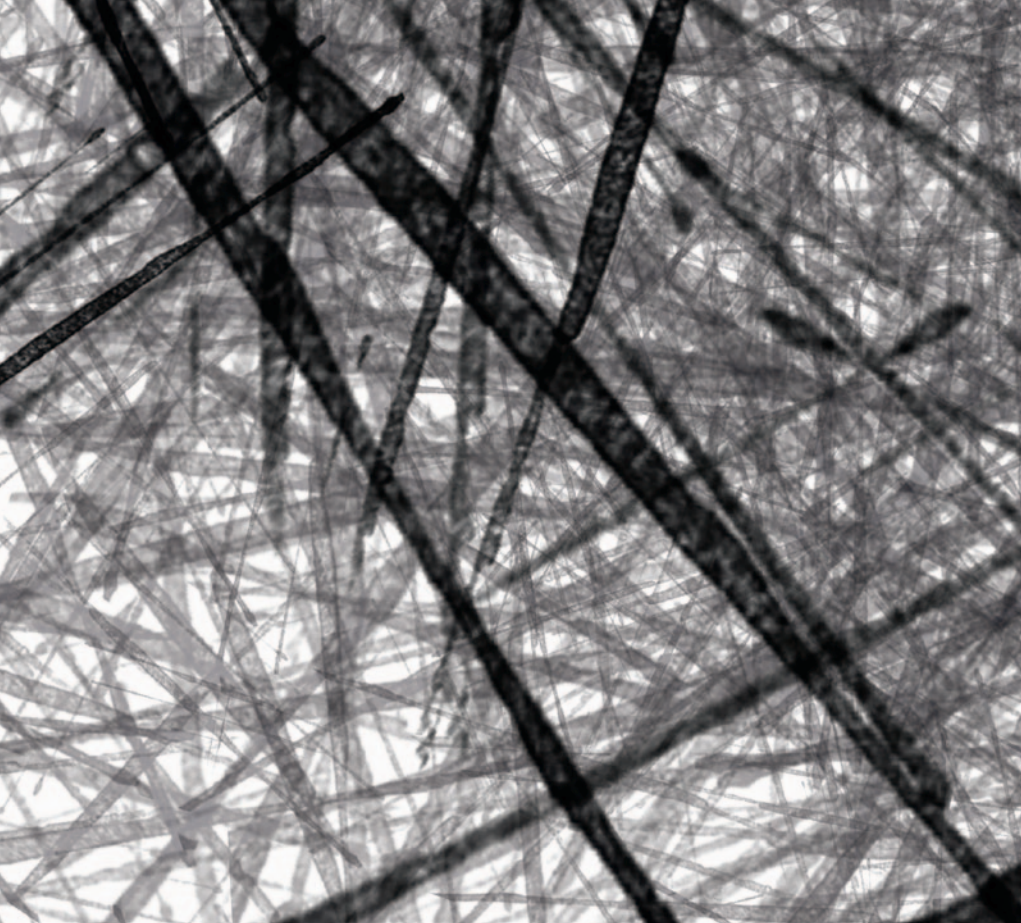
13 ***La vetrata** na fortepian / for piano (1979)**

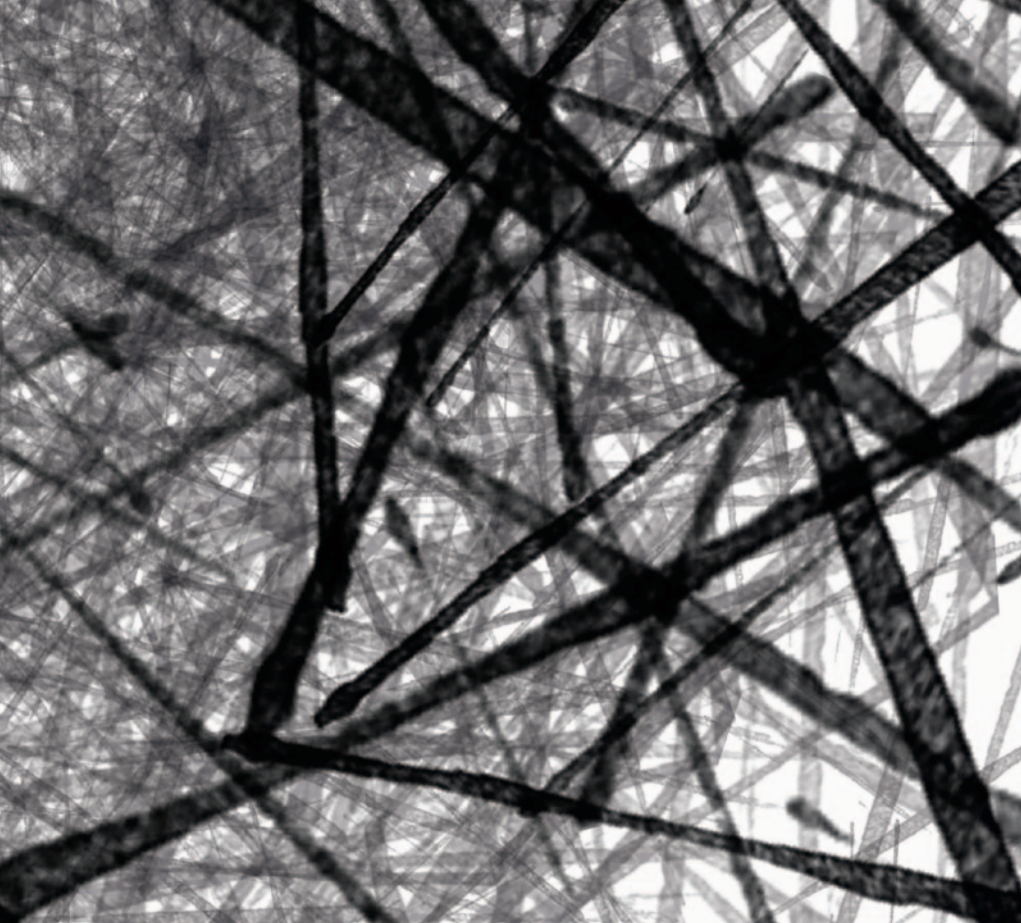
14'07

TOTAL TIME:

64'05

* Światowa premiera nagrania / World premiere recording

MUSICA LIBERA

MONIKA
PASIECZNIK

MEANDRY POLSKIEJ MUZYKI KAMERALNEJ XX WIEKU

Program niniejszej płyty przenika kilka wątków, które pozwalają słuchać jej na wiele różnych sposobów. Znajdziemy w nim przemyślany wybór utworów skomponowanych w drugiej połowie XX wieku (z wyjątkiem *La Follie* Krzysztofa Pendereckiego) przez polskich kompozytorów – nestorów klasycznej muzyki współczesnej. Każdy, kto pragnie zapoznać się z ich dokonaniem w dziedzinie muzyki kameralnej, ma ku temu sposobność. Płyta ukazuje specyfikę polskiej twórczości muzycznej wraz z jej odcieniami. To również utwory wirtuozowskie, dające wykonawcom pole do popisu, słuchaczom zaś przyjemność podziwiania ich sprawności technicznej i muzykalności.

UTWORY KONKURSOWE

Wirtuozowski charakter utworów zawartych na płycie bierze się zapewne z faktu, iż część z nich to kompozycje konkursowe, pisane z myślą o muzykach mierzących się z techniczną i muzyczną materią w początkowym etapie swej kariery.

Capriccio interrotto na skrzypce i fortepian Krzysztof Meyer skomponował na zamówienie Towarzystwa Muzycznego im. Henryka Wieniawskiego. W 2001 roku kompozycja została włączona do programu XII Międzynarodowego Konkursu Skrzypcowego im. Henryka Wieniawskiego jako utwór obowiązkowy do wykonania przez jego uczestników. Kompozytor postawił w nim akcent na umiejętność współmuzykowania skrzypka i pianisty, traktując obie partie równorzędnie. Nie jest to więc tylko popisowa miniatura dla skrzypka wirtuoza, lecz pełnokrwisty utwór muzyki kameralnej. Muzycy muszą odnaleźć się między innymi w trudnych, nieregularnych podziałach rytmicznych.

Z kolei *Subito* na skrzypce i fortepian Witold Lutosławski napisał w 1992 roku na zamówienie Josefa Gingolda, przewodniczącego Międzynarodowego Konkursu Skrzypcowego w Indianapolis. Pierwszymi wykonawcami tej kompozycji byli młodzi skrzypkowie biorący udział w konkursie w 1994 roku. Powstał utwór tyleż popisowy, co mocno powiązany z ówczesnymi muzycznymi zainteresowaniami Lutosławskiego, który przymierzał się do napisania

(niestety nigdy nieukończonego) *Koncertu skrzypcowego*. Tytułowe „nagle” oznacza zarówno gwałtowną zmienność tempa i charakteru poszczególnych fragmentów, jak i środków technicznych, którymi operują skrzypek i pianista. Podobnie jak u Meyera, także w kompozycji Lutosławskiego obie partie odgrywają równorzędną rolę.

Niewątpliwie popisowa jest też *La Follia* Krzysztofa Pendereckiego, skomponowana w 2013 roku. Choć utwór ten nie powstał na zamówienie konkursowe, lecz jako prezent na 50. urodziny wybitnej skrzypaczki Anne-Sophie Mutter, trzy lata później stał się utworem do wyboru w pierwszym etapie XV Konkursu Skrzypcowego im. Wieniawskiego. Pod względem wymagań technicznych i muzycznych w niczym nie ustępuje bowiem utworom konkursowym, a być może nawet je przewyższa. To kompozycja solowa, w której skrzypek może liczyć wyłącznie na siebie. Temat pizzicato, dla utrudnienia rozpisany harmonicznym akordom, jest rozwijany w szeregu wariacji z wykorzystaniem wszelkich możliwych technik gry na skrzypcach.

MEANDRY POLSKIEJ MUZYKI XX WIEKU

Gdy docenimy walory popisowe utworów, opartych na doskonałym rzemiośle kompozytorskim i wszechstronnej znajomości instrumentów, tym uważniej możemy posłuchać ich interpretacji. Kompozycje te stanowią

bowiem swoisty kanon muzyki XX wieku i są bardzo chętnie prezentowane przez wybitnych wykonawców. Możemy wreszcie wsłuchać się w stylistykę poszczególnych utworów, by uchwycić to, co je łączy, względnie dzieli, i co stanowi charakterystyczny rys polskiej muzyki XX wieku.

Dwa filary tej muzyki to urodzony w 1913 roku Witold Lutosławski i dwadzieścia lat od niego młodszy Krzysztof Penderecki. Różne pokolenia to zwykle różne zainteresowania, obaj twórcy zostali jednak uznani przez krytyków za przedstawicieli „polskiej szkoły kompozytorskiej”. Młodszy od nich Krzysztof Meyer i Grażyna Pstrokońska-Nawratil działali już w orbicie ich wpływów. Urodzony w 1943 roku Meyer studiował zarówno u Lutosławskiego (z którym łączyła go przyjaźń), jak i u Pendereckiego, a ponadto u Nadii Boulanger w Paryżu. Związki z kulturą francuską, jakże ważne dla Lutosławskiego, ukształtowały całe pokolenia polskich kompozytorów wyjeżdżających na stypendium do Francji, głównie do Nadii Boulanger. Słynna nauczycielka i charyzmatyczna propagatorka neoklasycyzmu przyczyniła się do rozwoju tego nurtu w polskiej muzyce XX wieku, który zdaniem krytyków stanowi wręcz o specyfice muzyki polskiej. Grażyna Pstrokońska-Nawratil, urodzona w 1947 roku najmłodsza w tym gronie kompozytorka i jedyna kobieta, również była na studiach w Paryżu, na nauczycieli wybrała sobie jednak Pierre'a Bouleza i Oliviera Messiaena, a zatem przedstawicieli europejskiej awangardy. Spośród kompozytorów prezentowanych na niniejszej płycie Pstrokońską wyróżnia nie tylko płeć, względnie brak trójki w dacie urodzenia, lecz także inne rozumienie muzyki.

NEOKLASYCZY I AWANGARDYSTKA

Program płyty stoi pod znakiem neoklasycyzmu, a zatem, jak już wyżej wspomniano, bardzo swoistego stylu dla polskiej muzyki XX wieku, którego wyznacznikiem jest silne zakorzenienie w przeszłości, jej formach i środkach ekspresji. Wyobraźnię muzyczną twórców inspirowała tradycja muzyki klasycznej, którą próbują na swój sposób kontynuować.

W *Sonacie* na skrzypce i fortepian z 1953 roku Krzysztof Penderecki sięga po osiemnastowieczną formę z jej charakterystycznym trzyczęściowym układem. Część pierwsza to wzorcowa forma sonatowa – *Allegro* z ekspozycją, przetworzeniem i repryzą – w której pojawiają się dwa skontrastowane tematy: pierwszy motoryczny, drugi zaś liryczny. Zgodnie z oczekiwaniami część druga to wolne *Andante*, a część trzecia, finałowa, to żywiołowe i nieco folklorystyczne *Allegro vivace*. Tym, co pozwala odróżnić kompozycję Pendereckiego od dzieł jego poprzedników, jest przede wszystkim atonalna harmonika.

Także *La Follia* Pendereckiego inspirowana jest dawną formą wariacji. Znana już w XV wieku folia charakteryzowała się ostinatowym, a więc stale powracającym tematem różnorodnie opracowywanym w kolejnych jego odsłonach. W kompozycji Pendereckiego można dosłuchać się echa muzyki barokowej, niezwykle popularnej wśród neoklasyków, lubujących się zwłaszcza w ścisłych, abstrakcyjnych strukturach i wzorcach formalnych przeszłości.

Echa baroku pobrzmiewają też w powstałym w 1981 roku cyklu *Sześciu preludów* na skrzypce solo Krzysztofa Meyera. Renesansowe i polifoniczne źródła ma także kaprys, który ostatecznie rozwinął się w romantyzmie w swobodną miniaturę instrumentalną, często o charakterze popisowym (por. zbiór *24 Kaprysów* Paganiniego). *Capriccio interrotto* op. 93 Krzysztofa Meyera czerpie pełnymi garściami z tradycji fantazyjnych, wirtuozowskich miniatur. „Przerywany kaprys”, jak przetłumaczyć można tytuł tego utworu, rozpoczyna się krótkim energicznym refrenem *Impetuoso*, przeplecionym częściami o skonstrastowanym charakterze: spokojniejszym *Adagio*, pełnym głębokiego wyrazu *Andante espressivo* i wreszcie finałowym, dynamicznym *Precipitando*. Utwór Meyera jest w swej porwanej konstrukcji formalnej podobny do *Subito* Lutosławskiego, które również opiera się na swoistym refrenie i ma kapryśną, zmienną narrację.

Najbardziej odrębna stylistycznie w programie płyty jest kompozycja na fortepian solo *La vetrata* Grażyny Pstrokońskiej-Nawratil, napisana w 1979 roku. Właściwie nie ma ona wiele wspólnego z neoklasycyzmem, świat muzyki wrocławskiej kompozytorki ukształtował bowiem kontakt z awangardą. Podobnie jak jej mistrzowie Boulez i Messiaen, Pstrokońska formy utworu szuka w materiale muzycznym, odrzucając wzorce zaczerpnięte z przeszłości. Mniej jest tu więc konwencjonalnych zwrotów melodyczno-rytmicznych, więcej zaś zasluchania w barwy poszczególnych dźwięków i akordów (tytuł utworu oznacza witraż). Zanurzenie w abstrakcyjnym materiale muzycznym

i poszukiwanie nowych form wyrazu kompozytorka łączy z inspiracjami naturą. Faktura jej kompozycji to swoista imitacja wody w jej rozmaitych postaciach – od pojedynczej kropli po burzliwe kaskady i ciemne oceany. Sugestywna zmysłowość i barwność tego utworu czyni go w powyższym zestawieniu odrębnym i niepowtarzalnym.

MUZYKA MŁODZIEŃCZA, DOJRZAŁA I PÓŻNA

La vetrata została napisana pod wpływem paryskich studiów Grażyny Pstrokońskiej-Nawratil, a zatem w momencie kształtowania się języka muzycznego trzydziestodwuletniej kompozytorki, dla której zarówno muzyka francuska, jak i wrażliwość na barwę czy inspiracje naturą pozostają ważne do dziś. Dla słuchacza o bardziej psychologicznym czy też biograficznym nastawieniu, który lubi widzieć przemiany języka muzycznego w kontekście dojrzewania kompozytora, ciekawe może okazać się zróżnicowanie programu płyty pod kątem okresu w życiu twórcy, w jakim dany utwór powstał.

Młodzieńczym dziełem jest otwierająca płytę *Sonata* Pendereckiego, napisana przez dwudziestoletniego twórcę i będąca jednym z jego najstarszych opublikowanych utworów. W kolejnych latach kompozytor miał przejść wielką metamorfozę z neoklasyka w sonorystę-awangardystę, by pod koniec

życia zwrócić się w stronę tradycji. Znamienne, jak podobne stają się przez to wczesna *Sonata* i późna *La Folli*, mimo iż oba dzieła dzieli aż sześćdziesiąt lat różnicy.

Także *Subito* Lutosławskiego jest jego późnym utworem, jednym z ostatnich, którego prawykonania estradowego nie zdążył nawet wysłuchać (poznał tylko nagranie). Z kolei obie kompozycje Krzysztofa Meyera to dzieła dojrzałego, lecz jeszcze nie sędziwego twórcy. Czym innym musi być pisanie utworu z potrzeby serca, pod wpływem młodzieńczego impulsu, czym innym zaś komponowanie ze świadomością własnego warsztatu oraz wysokiej pozycji w świecie muzycznym, potwierdzonej prestiżowym zamówieniem oraz pełnym splendoru prawykonaniem przez wybitnego muzyka.

Tych kilka kontekstów pozwala słuchać płyty wielokrotnie i na wyrywki, zachęca też do poszukiwania własnych interpretacji nagranej muzyki w dialogu z wykonawcami.

MUSICA LIBERA

MONIKA
PASIECZNIK

MEANDERS OF POLISH CHAMBER MUSIC OF THE XX CENTURY

The programme of this album has several threads that allow you to listen to it in many ways. You will find on it a well thought through selection of works written in the second half of the 20th century (except Krzysztof Penderecki's *La Follia*) by Polish composers – doyens of contemporary classical music.

Anyone who wants to see their achievements in the field of chamber music, here has a wonderful opportunity to do so. The album shows the specificity of Polish music along with its many colours. These are virtuoso pieces, giving the performers a field to show off, and the listeners the pleasure of admiring their technical skill and musicality.

COMPETITION PIECES

The virtuoso nature of the works contained on the album is due to some of them being competition pieces, intended for musicians tackling technical and musical matter in the initial stage of their careers.

The *Capriccio interrotto* for violin and piano by Krzysztof Meyer was commissioned by the Henryk Wieniawski Musical Society. In 2001, the composition was included in the programme of the 12th International Henryk Wieniawski Violin Competition as an obligatory piece to be performed by its participants. The composer highlighted the violinist's and pianist's ability to make music together, treating both parts equally. So, it is not only a spectacular miniature for a virtuoso violinist, but a full-bodied piece of chamber music. The musicians must deal with difficult, irregular rhythmic divisions, among other things.

The *Subito* for violin and piano was written by Witold Lutosławski in 1992 at the request of Josef Gingold, chairman of the International Violin Competition in Indianapolis. The first performers of this composition were the young violinists participating in the 1994 competition. The result was a piece that was as spectacular as it was strongly associated with the musical interests of Lutosławski at the time, who was about to write the (sadly never finished) Violin Concerto. The title *Subito* means a sudden change of tempo and character of individual sections and the technical means used by the violinist and the pianist. As in the Meyer, both parts play an equal role in Lutosławski's composition.

Krzysztof Penderecki's *La Follia*, composed in 2013, is strikingly spectacular too. Although this piece was not commissioned by a competition, but as a gift for the 50th birthday of the outstanding violinist Anne-Sophie Mutter, three years later it became a piece of choice in the first stage of the 15th Wieniawski Violin Competition. In terms of technical and musical requirements, it is in no way inferior to competition works, and perhaps even exceeds them. It is a solo composition, in which the violinist can only count on himself. The theme of pizzicato, written harmoniously in chords for difficulty, is developed in several variations using all possible violin techniques.

THE MEANDERS OF POLISH 20TH CENTURY MUSIC

When we appreciate the showpiece qualities of works based on excellent compositional craftsmanship and comprehensive knowledge of instruments, we can listen to their interpretation even more carefully. These pieces constitute a specific canon of 20th century music and are very willingly presented by outstanding performers. Finally, we can listen to the style of individual pieces to capture what they have in common and what they do not, and what is a characteristic feature of Polish music of the 20th century.

The two pillars of the music are Witold Lutosławski, born in 1913, and Krzysztof Penderecki, twenty years his junior. Different generations usually

have different interests, but both composers have been recognized by critics as representatives of the 'Polish school of composition'. Krzysztof Meyer and Grażyna Pstrokońska-Nawratil, younger than Lutosławski and Penderecki, have already been active in the sphere of their influence. Born in 1943, Meyer studied with Lutosławski (with whom he was friends), Penderecki, and with Nadia Boulanger in Paris. The ties with French culture, so important to Lutosławski, shaped entire generations of Polish composers, who went on scholarships to France, mainly to Nadia Boulanger. The famous teacher and charismatic promoter of Neoclassicism contributed to the rise of this trend in Polish music of the 20th century, and according to critics so much so that it has been key to the character of Polish music. Grażyna Pstrokońska-Nawratil, born in 1947, the youngest composer in this group and the only woman, also studied in Paris, but chose Pierre Boulez and Olivier Messiaen as her teachers, i.e. representatives of the European avant-garde. Among the composers presented on this album, Pstrokońska is distinguished not only by her gender or a lack of 3 in the year of her birth, but also by a different understanding of music.

NEOCLASSICIST GENTLEMEN AND AN AVANT-GARDE LADY

The programme of the album is marked by Neoclassicism, and therefore, as was mentioned above, a style that was very specific for Polish music of the

20th century, the determinant of which was a strong rooting in the past with its forms and means of expression. The composers' imagination was inspired by the tradition of classical music, which they try to continue in their own way.

In the Sonata for Violin and Piano from 1953, Krzysztof Penderecki uses the 18th-century form with its characteristic three-movement structure. The first movement is a model sonata form – *Allegro* with exposition, development and reprise – in which two contrasting themes appear: the first is motoric, the second is lyrical. As expected, the second movement is a slow *Andante*, and the third, final part, is a lively and somewhat folklore *Allegro vivace*. What distinguishes Penderecki's composition from the works of his predecessors is primarily atonal harmonics.

Penderecki's *La Follia* is also inspired by the old form of variation. The folia, known as early as the 15th century, was characterized by an ostinato, and thus a constantly recurring theme, variously developed in its subsequent versions. In Penderecki's composition, one can hear the echoes of Baroque music, very popular among Neoclassicists, especially fond of strict, abstract structures and formal patterns of the past.

Echoes of the Baroque era can be also heard in Krzysztof Meyer's cycle of Six Preludes for solo violin, created in 1981. The capriccio also has Renaissance and polyphonic sources, which eventually developed in Romanticism into a free instrumental miniature, often of a show-off character (cf. the

collection of Paganini's 24 Capriccios). The *Capriccio interrotto* Op. 93 by Krzysztof Meyer draws handfuls from the tradition of fanciful, virtuoso miniatures. The interrupted caprice, as the title of this piece can be translated, begins with a short energetic refrain of *Impetuoso*, interwoven with sections of contrasting character: the calmer *Adagio*, the deeply expressive *Andante espressivo*, and the final, dynamic *Precipitando*. Meyer's work is similar in its interrupted formal structure to Lutosławski's *Subito*, which is based on a specific refrain, too, and has a capricious, changeable narrative.

Grażyna Pstrokońska-Nawratil's composition for solo piano, *La vetrata* written in 1979, is the most distinct as far as style is concerned. In fact, it does not have much in common with Neoclassicism, as the world of her music has been shaped by contact with the avant-garde. Like her masters Boulez and Messiaen, Pstrokońska searches for the form of the piece in the musical material, rejecting patterns taken from the past. So, there are fewer conventional melodic-rhythmic phrases here, and more listening to the colours of individual sounds and chords (the title of the piece means stained glass). The composer combines immersion in abstract musical material and searching for new forms of expression with inspiration from nature. The texture of her compositions is a kind of imitation of water in its various forms – from a single drop to turbulent cascades and dark oceans. The suggestive sensuality and colour of this piece make it separate and unique in comparison with Penderecki and Meyer.

YOUTHFUL, MATURE AND LATE MUSIC

La vetrata was written under the influence of Grażyna Pstrokońska-Nawratil's Paris studies, and therefore at the time of shaping the musical language of the thirty-two-year-old composer, for whom both French music and sensitivity to colour or inspiration by nature remain important to this day. For a listener with a more psychological or biographical attitude, who likes to see the changes in the musical language in the context of the composer's maturation, it may be interesting to discern the diversity the album's programme reflecting the periods in the composers' lives in which individual pieces were written.

Penderecki's Sonata, which opens the album, was written by the 20-year-old composer and is one of his oldest published works. In the following years, he was to undergo a great metamorphosis from a Neoclassicist into an avant-garde sonorist, and towards the end of his life he would turn to tradition. It is significant how similar the early Sonata and the late *La Follia* are, even though both works are separated by as much as sixty years.

Lutosławski's *Subito* is also a late work, one of the last pieces of which he did not even have time to hear on stage (he only got to know a recording). Whereas both compositions by Krzysztof Meyer are works of a mature, but not yet venerable artist. It must be one thing to write a piece out of the need of the heart, under the influence of a youthful impulse, and another

to compose with the awareness of one's own technique and high position in the music world, confirmed by a prestigious commission and a splendid premiere by an outstanding musician.

These few contexts will surely make you enjoy listening to the album repeatedly and in random order, also encouraging you to look for your own understanding of the recorded music in dialogue with the performers.

Translation – Anna Marks

BIOGRAMY

BIographies

MARCIN DANILEWSKI

Marcin Danilewski

Urodzony w 1986 roku artysta pochodzi z rodziny o bogatych tradycjach muzycznych. Rozpoczął naukę gry na skrzypcach w wieku czterech lat. Ukończył Uniwersytet Muzyczny Fryderyka Chopina w Warszawie w klasie Krzysztofa Jakowicza oraz Universität Mozarteum Salzburg pod kierunkiem Igora Ozima. Jest laureatem m.in. Międzynarodowego Konkursu dla Młodych Muzyków im. Piotra Czajkowskiego w Kurashiki (Japonia), Ogólnopolskiego Konkursu Skrzypcowego Pamięci Aleksandry Januszajtis w Gdańsku oraz finalistą Międzynarodowego Konkursu im. Tadeusza Wrońskiego na Skrzypce Solo w Warszawie.

Występuje jako solista z takimi orkiestrami, jak NFM Filharmonia Wrocławska, Orkiestra Symfoniczna Filharmonii Opolskiej, Tatrzańska Orkiestra Klimatyczna, West Side Sinfonietta, Salonorchester St. Moritz, Camerata Pontresina (Szwajcaria). Jest także cenionym kameralistą – koncertuje z Lutosławski Quartet, Silius Trio, Camerata Galiciana i NFM Ensemble.

Jako koncertmistrz gościnny współpracuje z wieloma orkiestrami i zespołami, m.in. z Mozarteumorchester Salzburg, Orkiestrą Symfoniczną Filharmonii Dolnośląskiej, Neue Lausitzer Philharmonie, I, Culture Orchestra, Orkiestrą Symfoniczną Filharmonii w Szczecinie. Obecnie jest koncertmistrzem NFM Filharmonii Wrocławskiej oraz Camerata Pontresina.

Marcin Danilewski od 2018 roku pracuje jako wykładowca w Akademii Muzycznej im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu. Jest założycielem oraz kierownikiem artystycznym orkiestry kameralnej West Side Sinfonietta.

Gra na skrzypcach Raffaella i Antonia Gagliano z 1800 roku.

Marcin Danilewski

Born in 1986, he comes from a family with great musical traditions. At the age of four, he began learning to play the violin. He graduated from the Fryderyk Chopin University of Music in Warsaw, where he studied with Krzysztof Jakowicz, and the Mozarteum University Salzburg under the guidance of Igor Ozim. He is a laureate of competitions, including the International Tchaikovsky Competition for Young Musicians in Kurashiki, Japan, Aleksandra Januszajtis National Violin Competition in Gdańsk, a finalist of the International Tadeusz Wroński Solo Violin Competition in Warsaw.

Marcin Danilewski performs as a soloist with such orchestras as NFM Wrocław Philharmonic, Opole Philharmonic Symphony Orchestra, Tatra Climate Orchestra, West Side Sinfonietta, Salonorchester St. Moritz, and Camerata Pontresina (Switzerland). He is also a valued chamber musician; he performs with the Lutosławski Quartet, Silius Trio, Camerata Galiciana, NFM Ensemble.

As a guest concertmaster, he collaborates with many orchestras and ensembles: Mozarteumorchester Salzburg, Lower Silesian Philharmonic Symphony Orchestra, Neue Lausitzer Philharmonie, I, Culture Orchestra, and Szczecin Philharmonic Symphony Orchestra. Currently, Marcin Danilewski is the concertmaster of NFM Wrocław Philharmonic and Camerata Pontresina.

Since 2018, Marcin Danilewski has been a lecturer at the Karol Lipiński Academy of Music in Wrocław. He is the founder and artistic director of the chamber orchestra West Side Sinfonietta.

He plays a Raffaele and Antonio Gagliano violin made in 1800.

GRZEGORZ BIEGAS

Grzegorz Biegas

Absolwent Ogólnokształcącej Szkoły Muzycznej I i II stopnia im. Karola Lipińskiego w Lublinie w klasie Mieczysława Dawidowicza oraz Akademii Muzycznej im. Karola Szymanowskiego w Katowicach – uzyskał dyplom w klasie fortepianu Eugeniusza Knapika i w klasie kameralistyki Marii Szwajger-Kuśkowskiej. W 2002 roku ukończył także studia podyplomowe pod kierunkiem Józefa Stompla.

W swojej działalności artystycznej skupia się głównie na muzyce kameralnej, ze szczególnym uwzględnieniem literatury wokalne – wielokrotnie był nagradzany za najlepszy akompaniament, otrzymał m.in. Nagrodę im. Jerzego Lefeldta Konkursu Wokalnego im. Ignacego Jana Paderewskiego w Bydgoszczy. W charakterze kameralisty występował na licznych koncertach w kraju i za granicą, także w ramach festiwalu (Europa, USA, Argentyna, Chiny), współpracując z wieloma znakomitymi śpiewakami. W swoim dorobku ma szereg nagrań radiowych (Polskie Radio), telewizyjnych (Telewizja Polska) oraz płytowych, przede wszystkim muzyki polskiej.

Grzegorz Biegas jest profesorem swojej macierzystej uczelni, pracuje obecnie w Katedrze Kameralistyki. W latach 2005–2012 był prodziekanem Wydziału Wokalno-Instrumentalnego, a w latach 2012–2016 – prorektorem Akademii Muzycznej im. Karola Szymanowskiego w Katowicach.

Grzegorz Biegas

A graduate of Karol Lipiński General Primary and Secondary Music School in Lublin in the class of Mieczysław Dawidowicz and the Karol Szymanowski Academy of Music in Katowice, where he obtained a diploma in the piano class of Eugeniusz Knapik and chamber music with Maria Sz wajger-Ku łakowska. In 2002, he completed postgraduate studies under the guidance of Józef Stompel.

His artistic activity focuses mainly on chamber music, with particular emphasis on vocal literature, and in this field he has been awarded many times for the best accompaniment, receiving, among others, the Jerzy Lefeld Award of the Ignacy Jan Paderewski Vocal Singing Competition in Bydgoszcz. As a chamber musician, he has performed in many national and international concerts and during music festivals (Europe, USA, Argentina, China), collaborating with outstanding singers. He has made several recordings for Polish Radio and Polish Television, and on CDs, with particular focus on Polish music.

Currently, at his alma mater Grzegorz Biegas is a professor at the Faculty of Chamber Music. From 2005–2012, he was Deputy Dean of the Vocal and Instrumental Department, and from 2012–2016 he was Deputy Chancellor of the Karol Szymanowski Academy of Music in Katowice.

Nagrano w Sali Głównej Narodowego Forum Muzyki im. Witolda Lutosławskiego we Wrocławiu, w dniach 22–24 czerwca 2020 roku.

Recorded in the Main Hall of the Witold Lutosławski National Forum of Music in Wrocław, 22–24 June 2020.

Reżyseria nagrania, montaż i mastering /

Recording Producer, editing & mastering

Ewa Lasocka

Producenci wykonawczy / Executive Producers

Marta Niedźwiecka, Joanna Bogdańska

Redakcja / Editor

Agnieszka Kurpisz

Tłumaczenia / Translations

Anna Marks

Fotografie / Photos

Bogusław Beszlej (6–7, 16–17, 26–27), Łukasz Rajchert (28–29),
archiwum artysty / artist's archive (33–34)

Projekt graficzny / Graphic design

Miłosz Wiercioch

NFM 73

© 2020 Narodowe Forum Muzyki
im. Witolda Lutosławskiego
www.nfm.wroclaw.pl

ACD 283

© 2020 CD Accord
www.cdaccord.com.pl
e-mail: cdaccord@cdaccord.com.pl

Distributed in Poland by Universal Music Polska
Worldwide distribution by Naxos

